

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

MUHAMMED (s.a.v.s.) - OSLOBODITELJ ŽENA

Hazreti Mirza Bašuiruddin Mahmud Ahmad
Drugi nasljednik Obećanog Mesije



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ء

نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ ء

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ -

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ ء

“Sva hvala pripada Allahu, Gospodaru svih svjetova; mir i blagoslov neka su na Njegovog vjerovjesnika Muhammeda, s.a.v.s., i na cijelo njegovo potomstvo i ashabe.”

MUHAMMED (s.a.v.s.) – OSLOBODITELJ ŽENA

Hazreti Mirza Bašuiruddin Mahmud Ahmad

Drugi nasljednik Obećanog Mesije

U ime Allaha Milostivog Samilosnog

I Različiti aspekti Poslanika s.a.v.s. (mir i blagoslov Allaha neka su nad njim) su tako uzvišeni da što se tiče izbora, pisac na ovu temu se nađe zbunjenim i selekcija bude skoro pa nemoguća. Uzimajući u obzir potrebe današnjeg vremena, ja ipak želim da istaknem tu stranu života Poslanika s.a.v.s. koja se tiče načina na koji je on oslobodio svijet ropstva koje je cijelo vrijeme bilo kurs čovječanstva. Tu mislim na ropstvo žena.

Prije pojave Poslanika s.a.v.s. žene u svim zemljama su bile u poziciji ropkinja i njihovo ropstvo se odražavalo čak i na muškarce: sinovi ropkinja nisu mogli da se prilagode duhu slobode.

Bez sumnje, žene su uvijek, bilo zbog svoje ljepote ili zbog svoje oštroomnosti, u individualnim slučajevima bile sposobne da dominiraju

nad muškarcem, ali tako stečena sloboda se nije mogla smatrati pravom slobodom iz jednostavnog razloga što sloboda nije bila njena putem prava. To je samo bila iznimka od generalnog pravila a sloboda koja je iznimka teško da može voditi kulturi istinskih vrijednosti.

Poslanik s.a.v.s. se pojavio prije otprilike 1350 godina. Prije njegovog vremena ni jedna religija ili nacija nije ženi priuštila takvu slobodu koju je mogla koristiti putem prava. Naravno u zemljama gdje nisu važili nikakvi zakoni žene su bile slobodne od bilo kakvih zahtjeva. Ipak, takva vrsta slobode se ne može nazvati pravom slobodom. To se prije može opisati kao dozvola. Istinska sloboda je ona koja je proizašla iz države civilizacije i privrženosti zakonu. Vrsta slobode koju dobijamo kada slomimo lance zakona, uopšte nije sloboda jer takva sloboda ne sadrži nikakvu snagu karaktera.

II U vrijeme poslanika s.a.v.s. i prije, žena se nalazila u uslovima u kojima ona nije bila vlasnik svoje imovine jer je vlasnikom iste bio smatran njen muž. Ona nije imala udjela u imovini svoga oca. Ona takođe nije mogla naslijediti vlasništvo svog muža iako je u nekim slučajevima imala pravo da upravlja njime za vrijeme muževog života. Jednom udata, ona je bila prepisana svom mužu kao vlasništvo tako da se ni pod kakvim okolnostima nije mogla odvojiti od njega ili kao alternativa, bilo je dato njenom mužu da se razvede od nje ali ne i njoj da se odvoji od njega.

Ako bi muž popuštao u sprovođenju svojih obaveza prema njoj ili bi otišao od nje, nikakav zakon je nije štitio. Njena prevashodna dužnost je bila da bude mnogo rezervisana i da radi i za sebe i za svoju djecu. Mužu je bilo dozvoljeno da u zavisnosti od raspoloženja tuče svoju ženu a da ona zbog toga ne smije ni povositi glas. Ako bi muž umro, u nekim zemljama su žene morale ići rođacima svog muža i udavati se za njih koji su ih onda mogli prodati bilo kome hoće ili dati za džabe kao uzvrat za neku dobijenu uslugu. U nekim zemljama su žene više bile vlasništvo svojih muževa. Neki su prodavali svoje žene ili ih gubili na kocki ili kladenju i to se nije smatralo prekršajem. Žena nije imala pravo nad svojom djecom bilo to u svojoj poziciji zavisnosti kao žena ili u poziciji nezavisnosti od svog muža. U domaćim radinostima nije bila privilegovana čak ni u religiji nije imala nikakav status. U dobijanju duhovnih blagoslova ona nije imala udjela. Muževi su redovno

preuzimali vlasništvo svojih žena a potom ih ostavljali bez obezbjeđivanja njihovog izdržavanja. Ona čak ni iz sopstvenog vlasništva nije mogla ništa davati bilo to dobrotvorno ili kao pomoć svojoj rodbini osim uz pristanak muža što je bio rijedak slučaj imajući u vidu pohlepu muževa što se ženinog imetka tiče.

Čak je i od vlasništva svojih roditelja, za koje su kao djeca bile vezane na najčvršći način, žena bila lišena svakog udjela a ipak i kćerke imaju ista prava na roditelje kao i sinovi. Roditelji koji su iz osjećaja za pravdu za vrijeme svog života davali svojim kćerkama nešto imovine, samo su se pripremali za razdor u svojoj porodici. Ne bi se dešavalo da sinovi nakon smrti roditelja naslijede svu imovinu (i zato nisu osuđivali svoje sestre zbog povremenog primanja darova od svojih roditelja) i oni su smatrali da njihove sestre samo momentalno imaju više od njih. Isto tako, te imovine je supruga od strane svog muža, sa kojim je bila u odnosu kompletnog jedinstva, bila ponovo u potpunosti lišena. Neka rodbina muža je takođe polagala pravo na udio ali ne i žena, ona koja je imala njegovo povjerenje i dugovremeni partner čiji trud i briga tako snažno doprinose njegovim prihodima. Na drugu stranu kada je upravljala cjelokupnom muževom imovinom nije imala nikakvo pravo ni nad kojim dijelom istoga. Dakle dok je mogla da troši prihode iz imovine nikada nije raspolagala istom.

Kada je muž ugnjetavao suprugu ona se nije mogla odvojiti od njega. U zajednicama u kojima je razdvajanje uopšte bili moguće, ono je bilo pod uslovima pod kojim je samopoštivajuća žena preferirala smrt u odnosu na razdvajanje. Ipak, što je bilo gore je ono da je ženi u nemogućnosti razdvajanja bilo dopušteno da živi po strani, stanje življenja koje je samo po sebi bilo tortura jer je ona u tom slučaju bila osuđena na prazan, besmislen život.

U nekim slučajevima se dešavalo da dok se muž mogao razvesti od žene kada god bi to htio, žena ni u kom slučaju nije mogla zahtjevati razvod. Ako bi je muž ostavio ili napustio zemlju ne opskrbivši je (ženu), ona je bila osuđena da tumara kroz život bez prava za doprinos svojoj zemlji ili društvu. Bračni život, umjesto da bude život radosti, postajao bi za nju životom bijede. Njena obaveza je bila ne samo da poduzima svoje i zadatke svoga muža već i da ga čeka (muža). Dužnost muža, ona da obezbjeđi opskrbu za kućanstvo, postaje njena kao i njena sopstvena dužnost-briga i podizanje svoje djece. Dakle mentalna opterećenost na jednu a materijalna odgovornost na drugu stranu.

Ukratko, sve ovo je tolerisano u slučaju ovog malog nezaštićenog bića. žene su bile maltretirane i smatrane vlasništvom svojih muževa. Kada bi muževi umirali, udovice bi bile udavane za muževe rođake ili čak prodavane za novac. Ustvari su i sami muževi prodavali svoje žene. Indijski prinčevi „Panawas“ gubili su svoje žene (jedna za novac) na kocki a što je bilo i protiv zakona zemlje, plemenita princeza „Dropadi“ nije smjela ni glasa dići.

U obrazovanju ili odgajanju djece, majke nisu bivale konsultovane i nisu imale prava na svoju djecu. Ako bi se otac i majka razdvojili, djeca bi pripala ocu. Žene nisu imale nikakva prava u kućanstvu. Kada god je muž htio, mogao je iz kuće izbaciti ženu koja je onda bila osuđena na beskućništvo.

III Pojavom Poslanika s.a.v.s., sve ove nepravde su bile izbrisane jednim udarcem. On je objavio da mu je Bog posebno povjerio zadatak spašavanja prava žena.

On je u ime Boga objavio da su sa stanovišta čovječnosti muškarci i žene jednaki te da kada oni žive skupa kako muškarac nad ženom tako i žena u odnosu na muškarca ima određena prava. Žene su mogle posjedovati imovinu kao i muškarci. Muž nije imao pravo da koristi imovinu svoje žene ukoliko mu ona ne bi dozvolila. Jednostavno je bilo pogrešno prisvojiti njenu imovinu na silu. Šta god bi muž slobodnom voljom davao svojoj ženi, to bi postajalo njenom imovinom i muž istu ne bi mogao uzeti nazad. Ona je mogla nasljeđivati imovinu svojih roditelja isto kao i njena braća. Samo, imajući u vidu da su sve porodične odgovornosti padale na muškarca, a ženina briga je bila samo njena, njen udio je bio polovina od udjela muškarca iz vlasništva njihovih preminulih roditelja.

Istovjetno, i majka je imala udjela u vlasništvu preminulog sina isto kao i otac. Samo, shodno različitim okolnostima i prirodi njenih odgovornosti u konkretnim slučajevima, njen udio je nekada bio veći a nekada manji od očevog. U slučaju smrti svog muža, ona bi dobila dio nasljeđa, bez obzira na djecu, jer nije smjela biti dovedena u status zavisnosti od drugih.

Njen brak (to je bilo zagarantovano) je bez sumnje bio sveti savez koji bi, nakon što su muž i žena kultivisali prešutnu intimnost do

krajnosti, bilo vrlo neukusno raskidati. Ipak ne može biti da, nakon što se ukažu zastrašujuće prirodne razlike između dvije strane ili uprkos religioznim, fizičkim, socijalnim, ekonomskim ili mentalnim diskrepancama među njima, oni budu vezani da u interesu savršenog saveza unište svrhu svog postojanja.

Kada bi nastupile razlike te vrste, a muž i žena se slože da ne mogu da žive zajedno, oni mogu prešutno da opozovu brak. Ipak, ukoliko je određenog stanovišta samo muž, a ne i žena i ne budu se mogli ujednačiti, njihova pitanja bi bila iznesena pred komisiju od dva člana, jednog koji predstavlja muža a jednog koji predstavlja ženu. Ako bi komitet odlučio da strane treba da se potrude da žive zajedno, na njima bi bilo da prevaziđu svoje razlike na način preporučen od strane komisije. Ako se to ipak pokaže nemogućim, tada bi se muž mogao razvesti od žene ali u tom slučaju ne bi imao tražiti od nje bilo šta od onoga što joj je dao kao „mehr“ - vjenčani dar.

Ako u drugom slučaju žena zatraži rastavu, ona se treba prijaviti Qazi-u (sudiji) i ako Qazi odluči da iza te prijave ne stoji nikakva nečasna namjera, onda joj on određuje rastavu. Samo u takvom slučaju ona mora vratiti imovinu povjerenu njoj kao i vrijednost vjenčanog dara.

Ako muž ne uspije u ispunjavanju bračnih obaveza, ili ukoliko joj zatraži da spavaju odvojeno, to ne bi mogao raditi duže od određenog vremenskog perioda. Ako se to ponašanje ne promjeni duže od 4 mjeseca, od njega se traži da se promijeni ili da se rastavi od žene.

Ukoliko muž obustavi sljedovanja ženi ili ode od nje ne brinući se više za nju, njihov brak se smatra anuliranim (Od strane islamskih pravnika propisuju se 3 godine kao period napuštanja). Tada je žena ponovo slobodna da se uda.

Muž uvijek mora biti odgovoran za skrbništvo svoje žene i djece. On je smio provoditi samo primjerenu disciplinu čija neophodnost, ako nekada pređe u kažnjavanje, mora biti dokazana odgovarajućim svjedocima i dokazima. Kažnjavanje ne bi smjelo ostaviti trajne loše efekte.

Muž ne posjeduje svoju ženu. On je ne može prodati niti je ponižavati. Njegova žena sa njim dijeli poslove kućanstva i njegov tretman prema njoj će morati da odgovara poziciji kojoj on sam sebe dodjeljuje, svaki drugi tretman bi bio pogrešan.

U slučaju smrti muža, njegova rodbina nema prava nad ženom. Ona bi bila slobodna i tražeći pogodnu priliku, imala bi pravo da se ponovo uda. Niko joj to ne može zabraniti. Niti se udovici može odrediti da živi u određenom mjestu. Ona bi samo živjela 4 mjeseca u muževoj kući dok se ne ispune svi uslovi zasnovani na njenim i pravima muževih ljudi. Bez obzira šta joj je dodjeljeno, udovica bi imala pravo da koristi kuću preminulog muža i godinu dana kako bi od onoga što joj je dato osigurala svoje prebivalište.

Ako muž ne bi bio u dobrim odnosima sa ženom, on bi se trebao čuvati podalje od kuće a ne tjerati ženu na to jer je kućanstvo zamišljeno da bude u posjedu žene. I u podizanju djece žena ima svoj udio. Ona se mora konsultovati.

Što se tiče djece, njen interes nije da bude ignorisana u bilo kom vidu. Održavanje i briga su ovisili od njenog savjeta. Ukoliko muž i žena, u nemogućnosti da žive zajedno, odluče da se razdvoje, briga nad malom djecom se povjerava majci. Kada odrastu, iz razloga edukacije, oni se trebaju vratiti ocu. Dok djeca žive sa majkom otac obezbjeđuje alimentaciju i to sve dok majka troši na račun djece.

Žena je, ukratko, imala neovisan status. Sve duhovne nagrade su bile otvorene za nju. Ona je trebala da komanduje najvećim razinama života poslije smrti a čak i u ovom životu je trebala uzeti učešća u raznim djelovima društvenog upravljanja. Vezano za to njoj se posvećivala jednaka pažnja kao i muškarcu.

IV Ovo je učenje koje je Poslanik s.a.v.s. promicao u vrijeme kada mu svjetske prilike nisu bile naklonjene. Kroz ove standarde on je oslobodio žene ropstva u kojem su bile hiljadama godina i skinuo breme koje do tada svaka religija bila natovarila na njihov vrat. Jedan je čovjek u jednom vremenu razbio lanac nepravde. Donoseći majkama slobodu on je u isto vrijeme spasio njihovu djecu robovlasničkog sentimenta.

Ipak, svijet nije cijenio ova učenja. Ono što je ustvari predstavljalo dobrobit, označeno je tiranijom. Razvodi i razdvajanja smatraju se učinkom, nevjerstvo kao vođenje porodice, nezavisnost žene kao ometanje domaćeg života. U 1300 godina se dogodilo veliko sljepilo u pogledu učenja čovjeka koji je „vidio“ i šta objasnio čovječanstvu za njihovo dobro. Desilo se osuđivanje njegovih učenja kao protivnih

ljudskoj prirodi. Onda je došlo vrijeme kada se otkrila istinitost Božje riječi (donesene od Poslanika s.a.v.s.). Razni narodi koji su sebe gledali kao nosioce civilizacije počeli su da se pokoravaju civilizirajućim uputama Poslanika s.a.v.s.

Svi od tih naroda su naglo promijenili svoje zakone tako da se u velikoj mjeri podudaraju sa principima učenja Poslanika s.a.v.s.

Engleski zakon po kojem su loše ponašanje, loš tretman i udaranje bili esencijalni razlozi za razvod, promjenjen je 1923. Samo loše ponašanje je po novom zakonu bilo prihvaćeno kao razlog za razvod.

Novi Zeland je 1912. odlučio da se žena koja je u periodu od 7 godina bila (mentalno) bolesna, odrješava braka. 1925. su nadalje odlučili da, ako bilo muž ili žena, ne ispunjavaju svoje materijalne obaveze, može im se dozvoliti razvod ili razdvajanje. Ako prođe 3 godine nebrige jednoga o drugome, slijedio je razvod. Dobra imitacija islamskog prava naravno, ali napravljena poslije 1300 godina napada na islam!

U Australijskoj državi Queensland, ludilo u trajanju od 5 godina se smatralo dovoljnim razlogom za razvod. U Tasmaniji je donešen zakon po kojem su loše ponašanje, razdvojenost u trajanju od 4 godine, opijanje, udaranje i ludilo, jednom zauvijek postali dovoljnim razlogom za razvod. U Viktoriji je 1923. donešen zakon po kojem, ako muž 3 godine ne uspije brinuti za svoju ženu ili bude kriv za loše ponašanje ili tretman svoje žene, nastaje mogućnost razvoda, što je kasnije proglašeno dovoljnim razlogom za razvod.

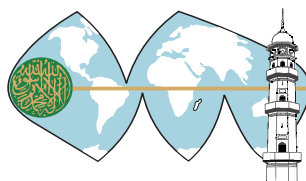
Osim toga u Zapadnoj Australiji je objavljeno da se treba izbjegavati vjenčavanje trudne žene (takođe po islamu).

Na ostrvu Kubi je 1918. odlučeno da bi zlostavljanje, udaranje upotreba ružnog jezika, pijanstvo, navika kockanja, odbijanje pružanja sljedovanja, zarazna bolest ili verbalni dogovor trebali biti prihvaćeni kao dovoljnim razlogom za razvod ili rastavu. Ovi primjeri se mogu nastaviti nabrajati diljem svijeta, od Italije preko Meksika do SAD-a.

Danas žene imaju pravo glasa i sve više se konsultuju za pitanja od najvišeg nacionalnog značaja, a sve to dolazi 1300 godina poslije učenja Poslanika s.a.v.s., a za nadati se da će svijet prihvatiti vodstvo islama i po pitanju drugih stvari kao što je to prihvatio i po pitanju prava žena.



Ahmadiyya Muslim Jama'at za Bosnu i Hercegovinu



AHMEDIJA CENTAR:
Tuzlanska 1 b, 71000 Sarajevo, BOSNA I HERCEGOVINA
Telefon/fax: 00387 / 33 612 612
www.ahmadija.ba

Ljubav svakome, mržnja nikome!